

Slovo na úvod

Ako sa vám už iste pri-nieslo do uší, naša Peťa odišla s úspešným zložením maturit-ných skúšok a musela sa zmeniť šefredaktorka. Som veľmi rada, že môžem pokračovať v tom, čo Peťa začala a úprimne dúfam, že vám budem spolu s redakčnou radou robiť našim časopisom len a len radosť.

Ach, aj vy cítite ten blížiaci sa prázdninový vietor? No nemuselo by byť až tak teplo, lebo o chvíľu z nás budú chrumkavé chodiace čipsy. Už sa neviem dočkať, kedy mi nebude ráno o piatej zvonieť budík a budem čítať knihy autorov ako Kenneth Rexroth, Gregory Corso alebo Ch. Harris . No ešte nás predsa len čakajú nejaké tie dničky, ale to vydržíme, nie?

Ani sme nečakali, že posledné číslo bude doslova plné sviežimi témami ako exkurzia na Trenčiansky hrad, Anasoft, splav, alebo maturity. Dokonca máme

aj článok o exkurzii do krajiny tulipánov a veterných mlynov, Holandska. Poslednými triedami, ktoré sa nám predstavia, budú budúci maturanti, tretiaci. Už tradične sme nezabudli ani na recenzie, tento raz to budú starí dobrí chrobáčikovia: The Beatles od Kiky a, samozrejme, Rišo nezabudol pritvrdiť letné číslo skvelou nemeckou kapelou We Butter The Bread With Butter.

(Naozaj stojí za nastavenie uší.) Prinášame aj aktuálnu tému ACTA, ktorá dvíha zo stoličiek nejedného downloadera a Konečná Verzia's fans si prídu na svoje v interview, ktoré pripravila Dan-ka z II.B. Môžete si prečítať aj úvahu o populárnej sociálnej sieti Facebook, ktorá svojou modrou vlnou zaplavuje hádam už aj tučniaky na južnom póle.

Chcela by som vám zaželať v mene celej redakčnej rady krásne prázdniny plné len tých najlepších zážitkov, bez zbytočných úrazov a s pravidel-ným pitným (nealko) režimom! Ďakujeme všetkým, ktorí nám pomáhali s tvorbou časopisu a tým, ktorí ho čítajú!

Užite si veľa slnka, vody a nezabúdajte mať na tvárach úsmev ! Vidíme/Čítame sa po prázdninách! Posielam všetkým letné gotické objatie a príjemné čítanie!

(Barbora T.)

Exkurzia Beckov– Trenčín–Ducové 2012

Vo štvrtok 19. apríla 2012 sa žiaci všeobecných tried GIH zúčastnili dejepisnej exkurzie. Konkrétne to boli triedy I.C, II.C a III.C. Ako pedagogický dozor nás sprevádzali páni profesori Adrián Eštok, Denisa Gaálová a Michal Tomašovič. Vyrážali sme v ranných hodinách a prvú zastávku sme mali v Beckove. Všetci sme plní očakávania vystúpili z autobusu. Starobylý Beckovský hrad sme, žiaľ, navštíviť nemohli, lebo bol momentálne v rekonštrukcii. Vybrali sme sa teda do starej šľachtickej kúrie pod ním, v ktorej dnes sídli miestne múzeum. Keďže mestečko Beckov kedysi patrilo k sídlam s najväčšou hustotou šľachtických a zemianskych rodín v Uhorsku, mohli sme tu vidieť skutočné kontrasty majetkov, ktoré patrili jednotlivým vrstvám obyvateľstva. Kým na prízemí múzea sme mohli vidieť kolovrátky a jednoduché kroje vtedajších poddaných, na poschodí sa to riadne zmenilo. Huňaté koberce, lesklý honosný nábytok zdobený zlatou obrubou či čipkované odevy, ktoré si kedysi užívali najmä šľachtici. V dolnej časti múzea sme si mohli všimnúť rôzne pracovné nástroje miestnych poddaných alebo cechov. Boli tu aj žarnovy, ktoré v minulosti slúžili na mletie obilia. V mestečku sme ešte neplánovane navštívili veľmi pekný františkánsky kostol s kláštorom. Napriek tomu, že františkáni boli chudobní a skromní mnísi, ktorí často prežili svoj život len v jednom rúchu, kostol bol veľmi bohato zdobený. Dokonca sa tu nachádza vzácna pamiatka – krstiteľnica z ebenového dreva. Z Beckova sme sa autobusom presunuli do Trenčína, no do toho nám prišla maličká vsuvka, s ktorou sme nepočítali. Vodič autobusu trochu zle vypočítal vchod do uličky a skoro sme so sebou „zobrali“ aj strom, ktorý nám tak trochu bránil v jazde cez zákrutu. Museli sme vystúpiť z autobusu, aby sme stihli prehliadku Trenčianskeho hradu. Naším vystupovaním sme spô-

sobili ostatným účastníkom cestnej premávky trochu menšiu zápchu. Prehliadku starobylého sídla Matúša Čáka Trenčianskeho nám spríjemnila veľmi milá sprievodkyňa. Previedla nás nielen chodbami a komnatami hradu, ale aj celou jeho históriou. Nie všetkých zaujímali podrobnosti jej výkladu, no každý sme si v ňom určite našli niečo svoje. V Ľudovítovom paláci sa chalani mohli pokochať zbierkou zbraní, dievčatá rôznymi šperkami a doplnkami vtedajšej doby. Na Matúšovej veži sme si spravili mnoho skupinových fotografií s úžasným výhľadom na celý Trenčín a okolie.

Všetci vieme, že v tejto dávnej dobe si nielen ženy, ale aj muži dosť potrpeli na dôkladnú a výstrednú úpravu vlasov. Pre takúto frizúru museli aj dosť veľa vydržať. Na starých obrazoch ma zaujali práve tieto „trubičky“ na hlavách panovníkov natočené z vlasov. Opýtala som sa na spôsob, ako to v tej dobe dokázali docieľiť. Odpoveď znela, že si to vytvárali ohriatym železom, ktoré si prikladali na hlavy za horúceho stavu a zostalo im to dovedy, kým si natočené vlasy z hlavy neodstrihli. Potom museli čakať, kým im vlasy dorástli. Myslím si, že to nie je veľmi praktický spôsob, ale asi im to kvôli efektu stálo za to. V dnešnej dobe si niektoré ženy život bez kulmy či žehličky na vlasy nevedia ani predstaviť, ale nemusia aspoň stáť pred zrkadlom niekoľko hodín. Grófska spoločnosť to musela riešiť namáhavejším a nezvratným spôsobom. Nemala to

také jednoduché ako my.

Po všetkých návštevách a prehliadkach, sme dostali veľký hlad. Rozbehli sme sa teda do miestnych obchodov a reštaurácií. Posledné miesto, ktoré sme chceli popoludní vidieť, bola archeologická pamiatka – veľkomoravský kniežací dvorec v Ducovom. Vyštverali sme sa na obrovský kopec, na ktorom sa nachádzalo čiastočne zrekonštruované palisádové opevnenie, základy predrománskej rotundy a niekoľko hospodárskych budov. Tu padla aj poznámka pána profesora Eštoka, že pravdepodobne 90 percent z nás je tu prvý aj poslednýkrát. Za ten výhľad z kopca na okolitú krajinu to ale stálo.

Po náročnom dni sme vyčerpaní nasadli do autobusu a nabrali sme konečný smer Bratislava. Myslím si, že cestou späť si každý v hlave zrekapituloval obrovský počet skvelých zážitkov, vtipných príhod a nezabudnuteľných chvíľ, ktoré nám všetkým isto utkvejú v pamäti. Tento výlet bol určite výhodný aj z toho dôvodu, že mnohí z nás si uvedomili, o čo lepší a jednoduchší život máme oproti vtedajším ľuďom. Taktiež sme sa oboznámili s novými poznatkami z dejepisu, ktoré nám isto pomôžu na vyučovacích hodinách alebo niektorým neskôr na maturite. V neposlednom rade sme spolu prežili jedinečný deň, ktorý nás všetkých spoločne zblížil.

Jana Beňušková, I.C

Naša výprava do krajiny tulipánov

Za celkom chladného a veľmi skorého rána prví unavení cestujúci nastupujú do autobusu. Je celkom moderný, sedadlá sú pohodlné. Prevažne sme tam zatiaľ len ľudia z našej školy. Väčšia časť bude nastupovať až v Petržalke, kam sme sa už pohli. Cesta netrvá dlho. Cesty sú prázdne, snáď to tak bude aj po zvyšok výletu. Tu už je parkovisko plné rodičov, ktorí sa skoro so slzami v očiach lúčia so svojimi ratolesťami. Keď už sú všetci v autobuse a 10-minútový problém so sedením je vyriešený, (matematika je občas ťažká vec) by sme sa už konečne mali pohnúť, ale nehýbeme sa. Chýba nám vedúci, čiže nás sprievodca, ktorý z neznámych príčin, aj keď pochádza odniekiaľ z Ružinova, nastupuje v Petržalke. Po niekoľkominútovom meškaní dorazí, ospravedlní sa a konečne vyrážame na jeden z nezabudnuteľných výletov. Počas cesty nám rozpráva rôzne zaujímavosti. Jeho vysvetľovanie je síce mierne komické, ale to podstatné sa vždy dozvieme. Jeho výrok: „Tam vpredu napravo v diaľke môžete vidieť stádo kačíc,“ sa zapísal do histórie. Cesta do Kolína bola pokojná. Stáli sme len cez povinné prestávky. Keďže odchod bol okolo 5 ráno, všetci ešte driemu.

Po vyčerpacej ceste, ktorá síce trvala troška dlhšie ako mala (nikto nevie prečo) dorazíme do nášho hotela. Sú to tradičné hotelíky typu formula, kde nie je skoro žiaden personál, sprchy a WC sú spoločné na chodbe a po každom použití sa vyčistia. V izbách je málo miesta a len to najzákladnejšie vybavenie.

Ráno nás budili v nekresťanskú hodinu. Dali sme si rýchle raňajky, na ktoré je rad ako na man-

darinky za socializmu, pretože v hoteli bolo plno ľudí, ale priestor na raňajkovanie bol ako ohrada v liahňach na kurence. Po raňajkách sa vydávame na 4 - 5-hodinovú cestu smerom do Madurodamu, kde ideme navštíviť múzeum zmenšenín budov a rôznych iných objektov z celého Holandska. Keď tam dorazíme, čaká nás chaos v podobe rozdeľovania lístkov medzi žiakov a štvornásobné opakovanie toho, kde sa stretne (aj keď sa tam nakoniec nestretne). Chaos pominul celkom rýchlo a hurá, môžeme vyraziť do múzea. Kam sme sa pozreli, tam sú perfektné, do detailov zmenšené a vypracované budovy, lode, veterné mlyny, vlaky, proste všetko, na čo si spomeniete. To ešte dokonca vzadu "pristavovali" ďalšie budovy a rôzne objekty, ktoré sú predmetom záujmu turistov. Keď som sa pozrela do okna zmenšenej budovy, vyrazilo mi dych. Bol v nej autentický interiér. Po 2 hodinách sme sa stretli a autobusom sme zamierili do Haagu. Mesto, známe Medzinárodným súdnym dvorom, má aj mnohé iné zaujímavosti. Vilové štvrte, krásnu pláž, kde sa síce kúpať nedá, lebo more je ľadové, ale každého poteší pohľad naň a prechádzka po piesku tesne vedľa vln, ktoré obmývajú pobrežie. Je tam aj najdlhšie mólo v Holandsku, na

konci ktorého sa nachádza bungeejumpingová veža, z ktorej skočí len človek, ktorému chýba pud sebazáchovy. Bolo tam plno malých obchodíkov s oblečením priamo na promenáde a predovšetkým reštaurácií hneď na pláži. Zrátať ich nie je možné. Väčšina si na odporúčanie sprievodcu dala miestnu špecialitu v podobe vyprážanej ryby so zvláštnou majonézou a holandskými hranolčkami. Bolo to dosť ťažké na žalúdok, ale každý si to pochvaloval. Po prechádzke naprieč plážou sme zamierili do centra Haagu, kde bolo zachované historické centrum a mnoho obchodov, takže si to každý užil po svojom. Našou poslednou zastávkou bola budova Medzinárodného súdneho dvora. Potom naša cesta viedla do Amsterdamu. Ďalší deň ráno nás okrem skorého budička čakalo neprijemné prekvapenie v podobe ešte dlhšieho radu na raňajky ako v predchádzajúcom hoteli. Keď sa všetci najedli, vyrazili sme poznávať okolie Amsterdamu. Prvá zastávka bola kvetinová záhrada. Neuveriteľné! Toľko kvetov pokope som nevidel nikdy v živote a myslím, že už ani neuvidím. Bol tam aj starodávny veterný mlyn, na ktorého vrch sa dalo vyjsť a pokochať sa krásnym výhľadom na kvetinové polia, ktoré siahali, kam až oko

dovidelo a hrali všetkými farbami dúhy. Potom sme zamierili na autentický kvetinový trh a kúpili sme si cibulky tradičných holandských tulipánov. Odtiaľ sme pokračovali do malebnej rybárskej dedinky, kde si každý mohol pozrieť tradičnú vidiecku architektúru Holandska. Cestou tam sme išli niekoľko kilometrov popri viac ako 4-metrovej hrádzi. A aké nás čakalo prekvapenie, keď sme na ňu vošli! Nestíhali sme sa diviť, pretože po našej ľavej ruke sa zrazu vynorilo širé more. Dostali sme rozchod a niektorí využili možnosť a posilnili sa dobrým jedlom v niektorej z mnohých reštaurácií a stánkov s rýchlym občerstvením. O nejaký čas sme už odchádzali do inej skromnej dedinky a pozreli sme si tradičný cintorín a mosty. Na pobavenie tam bolo vtáctvo, ktoré „obdarilo“ jednu pani profesorku darčekom vo forme vtáčieho trusu priamo na hlavu. No čo, aspoň bude mať šťastie! Myslím, že sme našim zvonivým smiechom troška narušili pokoj tejto málo turisticky navštevovanej dedinky. Onedlho sme to zobrali obchádzkou smerom do hotela, aby sme prechodom cez hrádzu, ktorá sa tiahne niekoľko desiatok

kilometrov stredom zálivu a naokolo je len širé more, zažili ten úchvatný pohľad.

Skoro ráno po nehumánnom budíčku sme vstávali s myšlienkou, že tento deň je náš posledný a že 12 hodín budeme v pohybe po jednom z najrušnejších miest Európy. Po opätovných priťahoch na raňajkách sme s miernym

meškaním dorazili k Amsterdamu. Už pri vstupe do mesta sme boli ohromení veľkými firemnými budovami, ktoré lemovali širokú vstupnú diaľnicu. Šofér nás vysadil pri našej prvej zastávke, ktorou bolo múzeum Van Gogha. Skrýva v sebe jeho celoživotnú tvorbu. Bolo to zaujímavé, aj keď nikto z nás nie je umelecký nadšenec, ktorý by v jeho dielach videl hlbší zmysel. Teda okrem našej pani profesorky. Neskôr naše kroky smerovali až do stredu Amsterdamu a dostali sme rozchod na prehliadku historického centra. Potom nás sprievodca zobral na okružný výlet po kanáloch a čiastočne aj na otvorené more. Išli sme okolo lode, ktorá je vyššia ako naše paneláky a boli sme pri nej čertovsky blízko. Človek nemá dobrý pocit, keď pláva pod kotvou veľkou ako výletná loď. Mierne nás pobavil gigantický nápis na tejto lodi: „Neplavte sa bližšie ako 50 metrov“. Po prehliadke historickej krásy mesta z kanálov, kde sme videli mnoho zaujímavého, napríklad aj to, že mnoho budov v Amsterdame je naklonených na nejakú stranu. Po plavbe sme zasa pekne po svojich išli na prehliadku kvetinového

trhu, kde mali kvety všetkého druhu. Nasledovala návšteva čínskej štvrte, budhistického chrámu a Red light district, zaujímavé veľmi kurióznym rozložením budov. Vedľa seba boli: verejný dom, škôlka (sponzorovaná kráľovskou rodinou), sex shop a coffe shop. Myslím, že to je dostatočná ukážka toho, aký je Amsterdam liberálny. Pochoďdy gayov a lesbičiek sú tam na dennom poriadku. Keď sme už neboli v nemom úžase, namierili sme si to na najväčšie námestie. Dostali sme posledný rozchod na návštevu pamiatok a múzeí. Niektoré dievčatá išli aj nakupovať. Nákupné ulice sú tam niekoľkonásobne dlhšie ako naša Obchodná v Bratislave. Ostatní sme si ešte raz prešli historické centrum a potom sme sa konečne po 12 hodinách chôdze vybrali k autobusu. Čakala nás dlhá cesta domov, ktorú väčšina z nás prespala, lebo sme boli totálne vyčerpaní a nevyspatí, ale plní zážitkov a nových poznatkov. Doobeda nás už v Bratislave vítali šťastní rodičia. Na tento výlet nám ostali len úžasné spomienky, noví priatelia a pocit, že sme navštívili krajinu, ktorá je v mnohých smeroch očarujúca!

NAPÍSALI O NÁS...

Ten, čo učí komiks

A to dokonca na katedre slovenského jazyka a literatúry. A možno raz bude učiť aj počítačové hry. Veď tie moderné, interaktívne majú v sebe prvky dobrej knihy: umožňujú ponoriť sa do príbehu a prežívať emócie.

Spisovateľ Peter Karpinský je originálnym a inšpirujúcim človekom a zrejme aj učiteľom, keďže ho v rámci Anasoft Litera festu pozval na besedu jeho bývalý študent Adrián Eštok, slovenčinár na Gymnázium Ivana Horvátha v Bratislave. A rozprúdila sa tu naozaj živá, iskrivá diskusia o literatúre.

Mladí čitatelia ocenili, že taký fundovaný človek s nimi debatoval o Harrym Potterovi, fantasy a komikse, že pochopil ich averziu voči povinnému čítaniu a dielam slovenskej klasiky a otvorene priznal, že by bolo potrebné vydať klasické diela v modernejšej slovenčine. K tomu pridal pár bizarností a pikantností z pôvodných verzií Dobšinského rozprávok.

Vďaka svojím názorom a knihám pre deti si už medzi tými konzervatívnejšími stihol vyrobiť zopár neprajníkov. Napríklad preto, že klasickú detskú literatúru považuje za maximálne nevhodnú pre dnešné deti alebo preto, že vo svojich detských knihách sa nevyhýba ani negatívnym témam. „Nie je riešením obohať deti betónovým múrom a urobiť z nich šťastných princov,“ hovorí a má na mysli najmä to, že detských čitateľov nemožno podceňovať: aj oni vnímajú všetko, čo sa okolo nás deje, a idylická literatúra by im pripadala prinajlepšom nepresvedčivá.

Najťažšie je však písať pre vekovú kategóriu nad 11 rokov. Práve vtedy sa z nadšených čitateľov stávajú nečitelia alebo tajní čitatelia, ktorí sa svoju náklonnosť k literatúre snažia pred okolím skrývať.

Peter Karpinský je veľmi otvorený, ak má kritický názor na tvorbu niektorého autora, je tiež kritický k všeobecnému nedostatku kritických názorov na slovenské knihy. Študentom

celkom prirodzene ukázal, v čom je rozdiel medzi literárnym kliše a hodnotnou, umeleckou literatúrou. A nepotreboval pri tom akademické pojmy ani vážne pózy.

Lenka Kunová

(uverejnené v časopise DOBRÁ ŠKOLA 17. mája 2012, www.dobraskola.com)

ANASOFT LITERA FEST 2012

Naše gymnázium je už tretí rok zapojené do Anasoft litera festu, ktorý prebieha na viacerých miestach Bratislavy. Na našej škole sme tento rok hostili 17. mája 2012 spisovateľa Petra Karpinského. Traja naši študenti z I.C sa vďaka spolupráci s Anasoftom počas festivalového týždňa zúčastnili v Kultúrnom centre Dunaj na tvorivom workshope s básnikom Danielom Hevierom. Jana sa na záverečnom literárnom podujatí prezentovala svojou úvahou, Ján svojou drsnou detektívkou a Monika tak trochu uletenou poviedkou.

Mgr. Adrián Eštok

Rozlúčková akadémia

Dňa 10. mája 2012 sa uskutočnila rozlúčková akadémia pre našich štvrtákov, ktorú organizovala 4.C. Programom nás sprevádzali dvaja moderátori Edo a Tomáš, ktorí sa nezaobišli bez vtipov hodených do éteru, i keď občas ich obecenstvo nepochopilo. Na začiatku pani riaditeľka a profesori odovzdali diplomy a medaily za športové, prospechové alebo vedomostné úspechy našich štvrtákov. Ne-skrývaná radosť na štvrtáckych tvárach a hrdosť na tvárach na-

šich profesorov vyčaril v publiku ne jeden úsmev.

Na akadémii bolo viditeľne viac speváckych čísel. Odznelo staré známe Brďo Koky od Horkíže Slíže, song Rehab od Amy Winehouse, spomenuli sme si aj na veľký hit Britney Spears - Hit me baby one more time v akustickej verzii podanej štvrtáčkami. Na rad prišla aj scénka Kamil v podaní Huga Votrubu,

ktorému kulisy robil Jozef Ďurka a Filip Žitňanský. Myslím si, že ju publikum konečne pochopilo. Program sa nezaobišiel ani bez pôvabných írskych tanečnic, ktoré dopĺňal aj chlapec! Predstavte si, že sa volila aj Miss Horvátka, ktorú vyhrala Janka Beňušková z 1.C. Štvorčlenná porota hodnotila naozaj skoro rovnako, možno preto, aby sa dievčatá nehádali, alebo aby moderátor mal menej problémov s matematikou. V predposlednom čísle nás zabavila 4.C scénkou o povolaniach. Policajtov výkrik: „Héj, ty, padaj z mojej ulice!“, si zapamätali určite všetci.

Nakoniec nasledovala fotografická prezentácia spomienok štvrtákov podfarbená klavírnym doprovodom. Chvilkami bolo počuť salvy smiechu nad vtipnými fotkami alebo vety: „Jéžiš! Pamätáš sa? To sme boli, tam a tam!“

Podľa mňa si akadémia zaslúži jednotku. Za našimi štvrtákmi nám bude smutno a veríme, že aj im za nami. (Barbora T.)

Maturitná skúška

V dňoch od 21. do 24. mája 2012 sa na našej škole uskutočnila ústna maturitná skúška. Štvrtákov čakala posledná, ale najťažšia skúška vedomostí na GIH. Výsledky z testov ukázali, že patria k najlepším maturantom na bratislavských gymnáziách.

Báli sa ale všetci. So strnulým úsmevom na tvári sa postavili pred trojčlennú maturitnú komisiu a snažili sa predviesť v čo najlepšom svetle. Mnohí boli veľmi úspešní, niektorí menej, niektorí boli prekvapení príjemnou atmosférou, iní vychádzali s neistým výrazom na tvári. Ale

všetci boli šťastní, že to majú za sebou. Po ukončení skúšky sa zavreli brány ich stredoškolského života. Vyzdvihli si maturitné vysvedčenia a rozlúčili sa s kamarátmi, s profesormi, aj so školníkom. Aby sme na nich nezabudli, podpísali sa na školský dvor pestrými farbami.

Teraz pre nich nastáva čas, kedy očakávajú list o prijatí na vysokú školu. Veď aj od toho závisí ich budúcnosť. Prajeme im, aby mali vtedy úsmev na tvári. Želáme im čo najkrajšie prázdniny, ktoré si po štyroch rokoch učenia na GIH iste zaslúžia. Nepochybujeme o tom, že základy, ktoré dostali na našej škole, zúročia a budú sa sem radi vracat'. Tak ako všetci ostatní.

(Marta Fandlová, Frederika Miklós, Jana Zámečníková)

Splav 2012

Aj v tomto školskom roku sa počas ústnej maturitnej skúšky (21. - 24. mája 2012) niektoré triedy zúčastnili tradičného splavu, ktorí organizovala PK TV a prof. Glesk. V utorok sa na splave zišli triedy 2.C, 2.D a 3.D, ktorým, bohužiaľ, počasie veľmi neprialo. A v stredu triedy 1.B a 1.D vybavili, aby sa počasie umúdrilo.

Po asi hodinovej ceste autobusom sme sa konečne dostali na miesto určenia, do malej dedinky Vysoká pri Morave. Po pokynoch a nariadeniach sme s veľkou námahou nasadli do člnov. Čakala nás cca 20 km dlhá trasa Vysoká pri Morave –Devín.

Cestu sme si spríjemnili jedlom, skladaním pokrikov, ale aj súbojmi v špliechaní, po ktorých sa ne jeden z nás hanbil nastúpiť do autobusu. Pri Devíne sme sa rozlúčili vodáckym AHOJ! a pobrali sme sa unavení domov. (Frederika M.)

3.A - RNDr. Mária Križanová

3.A je plná kontrastov. Nenájde sa tu nikto, kto by bol celkom obyčajný. Každý z nás je niečím zaujímavý a svojský. V triede máme športovcov, hudobníkov a aj hip-hop tanečníka. „Áčky“ zvyknú byť na GIH čisto nemecké triedy, ale naša „áčka“ je zmiešaná anglicko-nemecká trieda. Zatiaľ sa u nás nevyskytli žiadne anglicko-nemecké konflikty. Toto spojenie má jednu veľkú výhodu. Keď si naši „Angličania“ lámu hlavu nad nemeckým jazykom a sú v koncoch, tak naši nemeckí experti sú vždy ochotní pomôcť.

Takto to funguje aj naopak. Spolu sa nám zatiaľ podarilo prežiť tri roky. Za tento dlhý čas zopár našich spolužiakov odišlo, prišlo a aj znova odišlo. Verím, že sa nám v budúcom roku podarí na maturite zabojsovať a úspešne ju všetci zvládneme.

3.B – Mgr. Ľubica Čerešňáková

Na počiatku skromná a slušná trieda, no ako roky plynuli, tak aj ľudia sa postupne menili. V tejto béčkarskej triede nájdete ozaj všetko. Extrémni flegmatici i choleric, introverti aj extroverti, študenti ochotní spraviť (si) hocičo, len aby bola zábava. Áno, aj to sme my. No prvé mesiace vyzerali inak. Na začiatku existoval len systém nesmelých kamarátstiev, ktorý sa ku koncu prvého ročníka vylepšil na systém hlbších priateľstiev. Už sme sa nestretávali len v škole, ale aj v meste, baroch či rôznych kaviarňach. A práve v tomto období, niekedy v priebehu druhého ročníka, nadišla ďalšia etapa vývoja našich vzťahov. Prišlo „skupinkovanie“, ktoré sa drží až doteraz. Tento systém vyžaduje skupiny ľudí s rovnakými alebo podobnými ideami. V treťom ročníku sa poznáme už natoľko, že vieme, čo máme od koho čakať, a preto sú skupiny nevyhnutnou súčasťou prežitia v našej triede. Medzi nami je však dobrý vzťah a dokážeme spolupracovať.

Zásadná zmena prišla, keď sme dostali titul „dospelí“, a tým sa zvýšilo naše ego a ... lenivosť. Už sme neboli obľúbenou triedou profesorov, ale stále sme šikovní a spolupracujúci. Každý z nás prechádza istým štádiom vývinu a sme zvedaví, kam až „dospejeme“. Pokračovanie nabudúce, respektíve o rok.

(Martin Maco, 3.B)

3.C – Daniela Schenk Mayerová

Kde bolo tam bolo, za najširšou európskou riekou a slovnafetskými komínmi, na Gymnázium Ivana Horvátha sa objavila trieda III.C. V ich kráľovstve vládla železná lady, pani profesorka Schenk Mayerová, ktorá mala nad nimi obrovskú moc.

Začiatky neboli ľahké, kreativita a vynaliezavosť žiakov často prevyšovala jej silu. Hluk, chaos či umenie v podobe jedla na stenách tu nebolo ničím neobvyklým. V športe takisto nezaostávali, preteky na stoličkách, hod vodnou rukavicou alebo súboje vo „wormášoch“ (hra Worms) sa

viac- menej praktizujú dodnes. Pani profesorka však rázne zakročila a naučila nás náš temperament a energiu využívať efektívnejšie. Môžeme sa popýšiť futbalovými hviezdami, hudobníkmi alebo silákmi. Síce prospech či dochádzka nie sú vždy ideálne a ani správanie na hodinách nie je ukázkové. Tí, ktorí si vymysleli správny „know-how“ na III. C, ju majú celkom radi. Napríklad p. prof. Tvrdoňová si poradila prostredníctvom korenia s (pre ňu vždy iritujúcim) obhrýzaním nechtov našich spolužiakov. P. prof. Némethová odhadla našu mentálnu vyspelosť a ide na nás ako na škôlkarov. Zatiaľ sa jej celkom darí.

Skrátka po dobrom či po zlom, vždy sa s nami dá dohodnúť.

(K. Melišková, D. Faltys, S. Boriová)

3.D – Mgr. Jana Rozporková

Už tri roky spoločne obývame našu triedu a snažíme sa pomôcť si prežiť naše školské trápenia. Je nás 24 a nájdete u nás budúcich právnikov, doktorov, architektov, psychológov aj ľudí, čo ešte nevedia ako ďalej. Náš prvý školský deň vyzeral veľmi desivo. Najprv nás čakali testy z angličtiny a nemčiny, aby nás rozdelili podľa našich vedomostí. V ten deň sme si ako - tak chceli zapamätať mená nových spolužiakov, čo sa nám aj celkom podarilo. Na druhý deň bola naša d'čeka zase zmenená. Pár ľudí pribudlo, ale aj ubudlo. Zoznámili sme sa s našou triednou pani profesorou a zistili sme, že si budeme rozumieť.

Sme trieda plná nápadov, aj keď nie vždy tých najlepších. Naši chlapci raz boli na nákupoch a zavítali do obchodu so zvieratkami. Hneď na druhý deň zavalili našu triednu požiadavkou, že chceme triedne zvieratko. Hada, rybičky, činčila a pieskomila... O pár týždňov sme od toho nápadu ustúpili.

Naša trieda sa preslávila na prvej akadémii scénkou Kamil, ktorá mala tento rok aj úspešné pokračovanie. Nájdete u nás aj celkom talentované dievčatá, ktoré sa zúčastnili súťaže Maľovaná matematika a obsadili druhé miesto.

Na budúci rok nás čaká naša posledná a najväčšia skúška na GIH, ale ešte predtým máme na pláne aj príjemné udalosti, ako je stužková. My dievčatá sa zmeníme na krásne dámy a chlapci na pánov elegánov. Po tejto slávnosti nás už bude čakať len tvrdá práca, akou je príprava na maturity a prijímačky na vysoké školy, aby sme si mohli začať plniť naše sny a ciele. Dúfam, že všetci touto veľkou skúškou prejdeme úspešne a potom si doprajeme zaslúžený oddych.

Rozhovor s kapelou Konečná Verzia

Konečná Verzia je výborná slovenská punk- rocková kapelka, ktorú si isto pamätáte zo školského plesu, tak tu je zopár info, ktoré fanúšikov určite potešia.

Fungujete spolu už dva roky a to úspešne. Ako ste sa dali dokopy?

- S Mišom sme spolužiaci, chvíľu sme hrávali dvaja prevzaté veci, potom sme na inzerát našli Andreja. Reného sme videli hrať v inej kapele, tak sme ho stiahli k sebe. Kým k nám prešiel, chvíľku s nami hrávala kamarátka Ivka.

Čo pre vás znamená hudba?

- Hudba v akejkoľvek forme je pre mňa neoddeliteľnou súčasťou života. Či už jej počúvanie alebo tvorenie.

Ako vznikol názov „Konečná verzia“ ?

- Pri tvorení plagátu na náš prvý koncert som tak pomenoval obrázok v počítači a zapáčilo sa nám to.

Čo robíte s príjmami z koncertov? Ste márnотratní alebo si zárobok ukladáte do šporkasky?

- Príjmy z koncertov väčšinou pokrývajú len náklady na prepravu aparatury a kapely, tých pár eur čo za dlhý čas našetríme odkladáme a napríklad teraz tieto peniaze ideme použiť na ďalšiu dávku CD-čiek s našou tvorbou, ktoré predávame na koncertoch.

Nedávno ste sa ukázali aj u nás na škole, kde ste nám spríjemnili atmosféru školského plesu. Aký to bol pre vás zážitok?

- Boli sme veľmi radi, že sme mohli zahrať na takejto akcii. Keď sme hrali študenti prišli tancovať, väčšina z nich dokonca poznala texty našich piesní a spievala, čo bolo pre nás veľmi príjemné. Organizátorky boli veľmi milé, takže celkovo to bol pre nás veľmi pozitívny zážitok.

Ste študenti, venujete sa kapele, koncertujete a samozrejme máte aj súkromný život. Máte vôbec čas na oddych?

- Čas si vždy nájdeme, cez víkendy napríklad často vstávam až okolo obeda, občas si dokonca pospím priamo pred koncertom v klube, do klubov totiž vždy prichádzame niekoľko hodín pred akciou, aby sme stihli všetko pripraviť. Treba si dobre zorganizovať čas a dá sa postíhať viac činností.

Ako vyzerá váš ideálny relax a oddych?

- Rád si pozriem dobrý film, najlepšie s niekým. Posekanie s kamarátmi je zábavné, prečítať si knižku môže byť dobré na odreagovanie.

Viete si predstaviť, kde by ste boli a čo by ste teraz robili, keby ste nemali Konečnú verziu?

- Ešte som nad tým nepremýšľal, kapelu som chcel mať od malička. Keď sa ma hocikde pýtali, čím chcem byť keď budem dospelý, tak som myslel len nato. Možno by zo mňa bol fajn masér :D

Kto alebo čo vás viedlo k hudbe?

- Boli to najmä slovenské kapely, ktoré som počul z

rádia a videl v televízii. Veľmi ma zaujala predstava hrať pred ľuďmi a pre ľudí. Ďalšia vec je, že sa mi hudba veľmi páči. Dokáže potešiť ale aj vyvolať rôzne spomienky a emócie. Moja sestrička hrávala na klavíri, čo ma tiež ovplyvnilo, lebo som sa na klavír prihlásil aj ja ale po šiestich rokoch som prešiel na gitaru a tej sa odvtedy držím.

Plánujete preraziť aj v zahraničí?

- Orientujeme sa skôr na Slovensko a Česko, texty máme všetky v slovenčine, chceme, aby nám ľudia rozumeli. Je to však lákavá predstava.

Ste sympatickí chalani. Máte už svoje druhé polovičky?

- Brčo s Reném majú priateľky, Andrej a ja momentálne nie.

Ako veľmi vám záleží na tom ako vyzeráte?

- Je to pre mňa dôležité, aj ako fanúšik, keď idem na koncert nejakej kapely, vždy pozerám ako vyzerajú jej členovia. Je to fajn ak je hudba kvalitná a je sa aj načo pozeráť.

Bývate ešte s rodičmi alebo už stojíte na vlastných nohách?

- Bývame s rodičmi, Mišovi sú dokonca takí milí, že

nám dovoľia hrať u nich v dome.

Čo je vôbec najťažšie v hudobnej brandži?

- Myslím, že presadiť sa, byť obľúbený pre veľkú skupinu ľudí. Dúfame však, že ak vydržíme a budeme sa snažiť a zdokonaľovať sa, tak sa to podarí aj nám.

Ľudia vás poznajú. Iste máte veľa známych. Máte však aj skutočných priateľov, ktorí vás podržia, keď vám je najhoršie?

- Takých je vždy menej ale mám samozrejme aj zopár takých. Chalani v kapele sme si navzájom aj dobrými kamarátmi, takisto máme skvelých rodičov, ktorí nás vždy podržia a podporujú nás, za čo im patrí veľká vďaka. Bez nich by Konečná Verzia asi ani neexistovala.

(Daniela Repčeková II.B)

Čo píšeme vo voľ- nom čase? Letná bachata

Všade počuť smiech a chytľavé
rytmy
Biely piesok sa víri pod bosými
nohami nadšencov tanca
Náramky na rukách a nohách
štrngocú
Morské vlny akoby prispôsobili
hukot príboja hudbe
Dokonalá symfónia zvukov
Tancuje sa letná bachata

Jemný letný vánok sa aspoň tro-
cha snaží o ochladenie rozhorúče-
ných tanečníkov
Pestrofarebné šaty vejú okolo
energie plných žien a žiaria ako
jasná aura
Každý muž majetnícky tisne
partnerku k sebe, aby sa ani len
kúskom dokonalosti nedotkla
niekoho iného
Rytmus spomaľuje a s ňou i po-
hyby
Tancuje sa letná bachata

Tanečný parket vytvorený horú-
cim pieskom z celého dňa sa po
spomalení zmenil na zmyselnú
vlnu
Boky po boku, ruky späť v ru-

kách, pohľady vpíjajúce pohľady
Tancujú ako jeden a spoločne
vítajú jasnú hviezdnu noc
Vzduch chladne, šum mora je
hlasnejší
Slnko dáva zbohom poslednými
tenučkými lúčmi starému dňu
Hudba by mala stíchnuť, no niečo
sa deje
Pomalé tóny sa čoraz viac zrých-
ľujú
Vo všetkých očiach sa od radosti
zaiskrí
Ženy zväčšujú a po celej pláži sa
ozve krištáľový smiech šťastných
ľudí
Tancuje sa letná bachata
(Tabbi)

Čo nás zaujalo, ale nepotešilo

Facebook (anti)sociálna sieť 21.storočia

Závislosť? Zábava? Či len strata
času? Facebook, modrá príšera
požierajúca všetky medziľud-
ské vzťahy budované dlhé roky,
zničené jedným dňom. Rok 2009,
rok prevratov, zmien a neoficiálny
koniec môjho života. Keď som
prvýkrát vstúpila na stránku tejto
siete, nazvala som ju najlepšiu
vecou, akú kto kedy vymyslel.
Veselo som si popriďavala pria-

teľov, napísala prvé statusy,
napísala kamarátom alebo som
si zahrala nejakú internetovú
hru. Všetci o tom hovoria ako o
zázraku dneška a pre mnohých je
to jediná činnosť, ktorá ich drží
celé hodiny len pri počítačovej
obrazovke. Facebook je pravdu-
povediac len stratou času, ktorá
nás núti prísť domov, zapnúť
počítač, sedieť v jeho spoločnos-
ti do polnoci a do školy sa neučiť
vôbec nič. Tak to aj je. Mienka
o tom, že nároky učiteľov nám
spôsobujú stres, je síce pravda,
ale my si ho zapríčiňujeme sami.

Sedenie pred obrazovkou, ťuka-
nie do klávesnice ako o život s
dojmom, že so svojimi priateľmi
trávime veľa času, je len mylnou
predstavou dnešnej generácie.
Spev vtákov, teplý letný vánok či
šum lístia vystriedalo dlhé pono-
covanie pred obrazovkou. Kde sa
stratil ten krásny život bez mod-
rej obrazovky? To sladké detstvo,
keď sme rozmýšľali, či si budeme
hádzat lietajúci tanier, kopat lop-
tu, alebo prezliekať barbiny? Toto
bol život. Dnes už všetko robíme
na facebooku. Vďaka mobilným
telefónom sme v kontakte s celým
svetom a každý o nás vie doslo-
va všetko. Kde sme, s kým sme,
prečo tam sme, dokonca - čo tam
robíme. Žiadne súkromie, málo
času, neschopnosť komunikácie
či úplná strata kontaktu s vonkaj-
ším svetom. Ľudia spolu nechodia
von, ich životný priestor sa zmen-
šil na 10 metrov štvorcových, ich
kamaráti sú len fiktívni, nevedia
sa pozdraviť alebo vôbec nejavia
záujem o citové prejavy potláča-
ných pocitov.

Bodaj by som len mala šancu
všetko to vrátiť späť do čias, keď
si ľudia vážili každý moment
strávený s blízkymi, každé slovo
napísané v liste, či každé objatie,
alebo dotyk, ktorý dnes dokážeme
spraviť jediným kliknutím myši.
(Zuzana Klobetzová, 2.A)

ACTA

Obchodná dohoda o boji proti falšovaniu (Anti-Counterfeiting Trade Agreement)

ACTA je páka, ktorá je zavedená v oblasti práv a noriem vo veciach duševného vlastníctva. Ale duševného vlastníctva koho? Ľudí či nenažraných korporácií?

Ako už zo samotného názvu vyplýva, ide o dohodu proti falšovaniu elektronických dát vo vašich zariadeniach a tovaru, s ktorým sa obchoduje. Je to zmluva, ktorá má pre Európsku úniu globálny dopad. Jej „komická“ história siaha už do rokov 2006–2007 a vznikla medzi USA, Kanadou, Európskou komisiou, Švajčiarskom a Japonskom. Postupne sa k týmto štátom pripojili krajiny ako napr. Spojené arabské emiráty alebo Južná Kórea. Do roku 2008 boli všetky „debatné krúžky“ medzi týmito štátmi utajené. Wikileaks sa k informáciám o týchto besiedkach dostal a uverejnil ich na svojich stránkach. Netrvalo dlho a svetové médiá si na tom zgustli.

Čuduj sa svete, niektoré obrovské firmy ako eBay, Google, Dell, Business Software Alliance, News Corporation, Sony Pictures, Time Warner a mnoho ďalších „BIGA KOMPANIES“

bolo pozvaných na rokovanie s USTR (U. S. Trade Representative), aby si doplnili svoje vlastné pripomienky a návrhy. Zmluva mala byť tajomstvom a bolo zakázané zverejniť ju pred jej dokončením. No čo, stáva sa, veď sme len ľudia a nejaké tie chybičky robíme všetci.

V roku 2010 ACTA I uzrela svetlo svetla legálne. Dohodu neprijali s porozumením India a Čína. Podľa ich názoru prekračovala hranice o osobnom a duševnom vlastníctve ČLOVEKA. Neskôr bol zverejnený konečný text ACTA.

A sme v roku 2011, konkrétne 16. decembra a ešte konkrétnejšie v EÚ, kde sa takáto dôležitá dohoda odsúhlasila na stretnutí ministrov hospodárstva a rybolovu. Vynikajúci pocit, že ACTA sa pravdepodobne vyskytla ako bod medzi tým, koľko

hnoja sa má vyprodukovať na ďalší rok a medzi tým, koľko rýb ostalo v rybníkoch. Odvtedy začali vznikať vo svete vlny nepokojov a protestov. Ľudia sa búrili a vznikali odboje ako napr. Anonymous.

26. januára 2012 podpísalo ACTA na „slávnostnej“ ceremónii 22 štátov EÚ. Nemecko, Slovensko, Cyprus a Estónsko nepodpísali, lebo vraj čakajú na dokončenie vnútroštátnych procedúr. „Táto zmluva môže mať významné dopady na životy našich občanov a napriek tomu Európsky parlament o svojom konaní nepovedal takmer ani slovo,“ povedal bývalý spravodajca Európskej komisie Kader Arif. Hneď potom z funkcie odstúpil.

Čo sme sa teda dozvedeli? Zmluva ACTA chráni duševné práva korporácií a pokladá ich za viac než práva občana a človeka. Inak povedané, ak by vás na colnici kontrolovali a našli vám v mp3 pesničky (čo je, samozrejme, hlúposť, lebo čo robia pesničky v mp3, však?), tak by vám prístroj zhabali, podrobili by vás prehliadke, prišli by k vám domov, skontrolovali by váš počítač, ipod, ipad, tablet, USB-čka, CD-čka, DVD-čka (no jednoducho všetky dátové nosiče) a mohlo by sa stať, že pôjdete z letiska rovno do väzenia a zaplatíte 10-násobok škody z toho, čo ste úbohým spoločnostiam spôsobili.

Ďalej by sa podľa tejto dohody nemali predávať DVD a CD writers. Podľa znenia je aj váš vlastný súbor na CD skopirovaný, teda nelegálny. Hovoríte si, že to je hlúposť, že na Slovensku je zákon na sťahovanie pre vlastnú potrebu z internetu a zákaz kopírovania? No a tu sme dospeli k ďalšiemu poznatku. Dohoda ACTA má priamy vplyv na ústavy a zákony signatárskych štátov. Inak povedané, je to zmluva medzi korporáciami a štátom, kde spoločnosti určujú pravidlá hry a štáty sa len prizerajú.

Rôzni analytici tvrdia, že uvedené skutočnosti sa nemôžu stať, že nie je právne možné narušiť súkromie človeka, obmedziť suverenitu a zvrchovanosť štátu. V 56-stranovej dohode o boji proti falšovaniu je to

však napísané. Ale nie priamo! (To by potom nebolo ono, keby sme mali zákony, kde je všetko napísané zreteľne. Veď ľudia majú radi hlavola-my!)

Záver je teda jasný: ACTA je zmluva firiem a veľkých spoločností, ktorá je postavená nad štáty a spoločenstvo štátov, a tým je postavená nad ľuďmi samotných, čo v žiadnej vyspelej spoločnosti nesmie byť možné (aspoň to svedčí o vyspelosti ľudstva). V EÚ stačí, aby jeden z členských štátov nesúhlasil a celá ACTA by upadla do zabudnutia. Ale kto sa postaví proti USA a Európskej komisii? My? Táto zmluva sa netýka len internetu a elektronických dát, ale aj hmatateľných vecí. Je to predsa zmluva o falšovaní. A falšovať sa dá všetko, od prehrávačov Sonyqa z Miletičky až po komplexnejšie prvky. Vďaka za pozornosť, užívajte si posledné mesiace, prinajlepšom rok voľného internetu. Pretože zmluva ACTA je voľná na podpis do mája roku 2013.

(Jožo, 3.D)

Čo nás zaujalo a potešilo The Beatles

Kto by ich nepoznal? Najvplyvnejšiu a najúspešnejšiu rock'n'rollovú kapelu v 60-tych rokoch. Štyria anglickí chlapci- John Lennon, Paul McCartney, George Harrison a Ringo Star sa spojili a vytvorili úspešnú skupinu s davmi kričiacich fanúšikov a mnoho albumov, ktorých predávanosť bola navyššia v histórii. Keď začínali, nevedeli čítať noty a ani neboli dobrí muzikanti. John Lennon bol vtedy iba priemerný doprovodný gitarista, ktorý hral akordy tromi prstami. Bud Shank raz povedal o nezvyčajnej sedemtaktovej verzii piesne Yesterday: „Školený hudobník by to proste takto nikdy nenapísal. Je to úplne zle, ale je to výborné. Mnoho úspechov Beatles väzí v tom, že nevedia, čo robia.“ Napriek tomu

nikto neprekonal. V čom bol teda ten úspech? V jednoduchosti ich piesní? V tom, že hrali krásne od srdca?

Je veľká škoda, že v roku 1970 sa ich skupina rozpadla, aj keď rozpadat' sa začala už skôr. Vyšlo mnoho publikácií o tom, prečo sa Beatles rozpadli. Niektorí vravia, že to bolo narušenými vzťahmi, iní, že to bolo ich, neskôr komplikovanými piesňami, ktoré sa nedali hrať naživo (ako príklad koniec skladby Hey Jude).

No nech to bolo akokoľvek, ich piesne sú nezabudnuteľné a hrajú sa dodnes. A dúfam, že sa na ich kapelu a piesne tak skoro nezabudne a že počet ich fanúšikov nebude upadať, ale narastať.

WE BUTTER THE BREAD WITH BUTTER

We Butter The Bread With Butter A.K.A “naterame chlieb s maslom”. Áno, aj takto môže niekto pomenovať kapelu, navyše kapelu brutálnejšieho rázu. We Butter The Bread With Butter nie sú v hudobnom svete žiadnymi nováčikmi. Projekt, ktorý vznikol v hlavách dvoch nemeckých stredoškôlkov, konkrétne Tobiasa “Tobi” Schultka a Marcela “Marci” Neumann, bol pôvodne zamýšľaný ako vtip. Kapela sa snažila od začiatku stavať farebné mosty medzi elektronickou a deathcorovou hudbou. Lenže ako to už býva, z obyčajnej funny záležitosti sa začala rodiť seriózna vec. Po veľkom prievane v scéne s prvou nahrávkou Das Monster aus dem Schrank z roku 2008

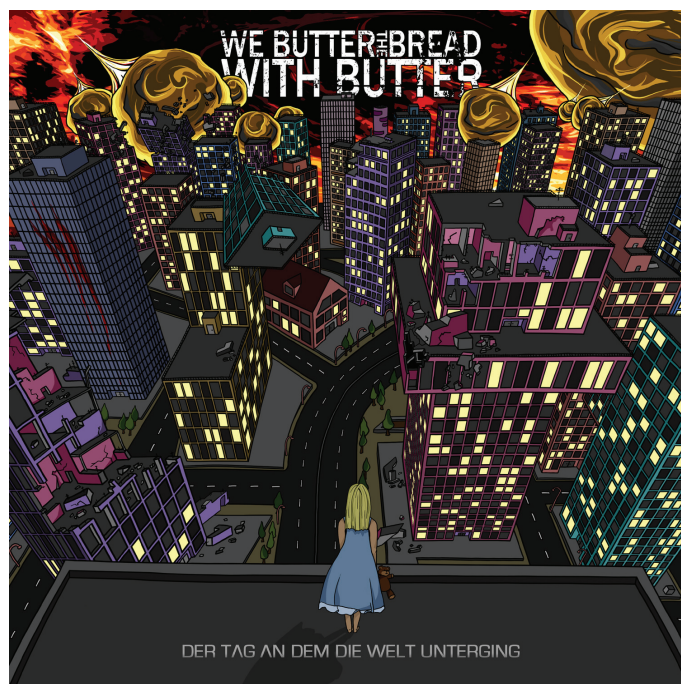
k nám prichádza táto skazená nemecká mládež s novým albumom Der Tag An Dem Die Welt Unter-

ging. Album obsahuje brutálne množstvo materiálu. Vezmite si, že sa na ňom nachádza pätnásť kusov o stopáži 42 minút. To sú na core pomery nezvyčajné čísla.

Kdeže som na túto nemecku kapelku narazil len nedávno, bol som po stiahnutí ich diskografie príjemne prekvapený. Pätnásť skladieb energického deathcoru vás doslova odpáli. Po zvučnom intre nasleduje titulná pieseň pomenovaná podľa albumu Der Tag An Dem Die Welt unterging. Následne nastáva prvý song, kde je počuť tzv. Pig squee - prasačí kvik Der Tag An Dem Die Welt je, podľa mňa, jeden z tých naj, čo sa na tejto deathcorovej veci objavilo. Chvíľami sa vám môže zdať, že počujete vokály Danniho

z Cradle of Filth. A možno to fakt nie je náhoda. Ďalšou veľkou vecou albu je pieseň Superföhn Bananendate. Doslova chytľavý podmaz vás chytí a o chvíľu headbangujete ako diví. Oproti tomu song 3008 zase zaútočí poriadnou deathcore smršťou a prejde do Pig squeeových jačákov. Nakoniec pesnička Das Ende je nádherný prierez predchádzajúcich 14 deathcorových vecí. Zaznamenal som tu fakt asi najdlhší Breakdown, aký som kedy počul.

Takže suma sumárum, nový album od WBTBWB je sakra veľká rúbanica, ktorá len dokazuje, že Nemecko skrýva ďalšiu generáciu skvelých hudobníkov po velikánoch ako Kreator či Sodom.

Prehľad udalostí

Máj

Odovzdávanie DSD diplomov

Úsmev ako dar

Týždeň modrého gombíka

Vyčistíme si Slovensko

Jún

Sclerosis multiplex- zbierka

Deň krivých zrkadiel- zbierka pre deti s mentálnym postihnutím

Brebty

p.profesorka: Aký je najmenší cicavec na svete?
Baša: Kolibrík!

p.profesor: „...bola to karpatonemecká strana, čo je dnes na obed? švédske rezne by som si dal...“

p.profesorka: ... a česko sa stalo protektorátom Nemecka, inak včera bol tenis, že ? nevíete kto vyhral?

Sisa: A potom dávali tých faraónov do takých zvláštnych nádob, že Saprofágy

Správna odpoveď: sarkofágy...saprofágy je pojem z bio

Redakčná rada

Šéfredaktorka: **Barbora Tatierska**

Redakčná rada:

Frederika Miklós

Marta Fándlová

Janka Zámečníková

Janka Beňušková

Jozef Ďurka

Konzultantka: **Mgr. Zlata Ilievová**

Grafická úprava: **Richard Hapl, Ondrej Szabó**

Za príspevky ďakujeme: p.profesorovi Eštokovi, Danke Repčekovej, Rišovi Kinierovi, Zuzke Klobetzovej, Kike Lovasovej a Simone Strihovskej.

PS: Niekoľko slov by sa patrilo venovať aj nášmu tajnému kritikovi. Sme radi, že si niekto časopis prečítal, dokonca každý článok a dal si tú námahu, aby opravil chyby. Chcela by som Ťa poprosiť, ak máš nejaké pripomienky (všetky uvítame, veď koľko ľudí, toľko chutí), aby si nám pomohol časopis zlepšiť! Pokojne sa ozvi a ja Ti dám všetky články na papieroch a môžeš ich opravovať, koľko chceš. Je nám ľúto, že niekto nepochopil, že toto je školský časopis a robia ho žiaci, ktorí sa všetko učia. Nikto učený z neba nepadol. Naozaj, mal by si sa prísť raz pozrieť ako s našou konzultantkou opravujeme články, koľko práce nám aj grafikom dá, kým spravíme finálne dielo. Nabudúce nepíš, prosím, do časopisu, je to veľmi rušivé. Za pochopenie ďakujem. O.i. nebolo by zlé, keby si sa pod kritiku podpísal, lebo my sa nebojíme pod svoje články podpísať.